Операція "Солодкий сон", або як вилікувати "грозобоязнь"

Любов Кисельова

ОПЕРАЦІЯ "СОЛОДКИЙ СОН",
або як вилікувати "грозобоязнь"
(казка для всієї родини)

Вечір починався ідеально. За вікном догорав рожевий захід, мама на кухні чаклувала над м'ятним чаєм, а тато, який відпрацював добу в дитячій хірургії, нарешті мав законний вихідний. Щоправда, замість омріяного дивана він під суворим наглядом п'ятирічної Полінки майстрував тридцять п'ятий паперовий кораблик.

Посеред вітальні на килимі розпластався Барон — золотистий ретривер завбільшки з хорошу тумбочку. Уві сні він скидався на гігантський теплий батон, який зрідка здригався: певно, йому снилися ковбасні заводи.

Раптом за вікном щось важко рикнуло. Небо затягнуло хмарами кольору брудного чавуну, і в шибку з розгону вліпився порив вітру.

БЛИМ! — кімнату засліпило білим світлом.

БА-БАХ-ТАРАРАХ! — прогриміло так, ніби на верхньому поверсі хтось упустив шафу з гантелями.

Люстра ображено моргнула й згасла. По підвіконню забарабанила злива — горохом, із цілого мішка.

Першим здався Барон. Великий мисливський пес, у чиїх жилах мала б текти кров гордих предків, пискнув і на швидкості звуку рвонув під журнальний столик. Але столик не був розрахований на дорослого ретривера, тож порятунок вдався лише на дві третини: з-під скатертини стирчала пишна задня частина, що нервово вібрувала, і виглядав переляканий чорний ніс. Звідти долинало жалібне: "У-у-у…".

Полінка завмерла з корабликом у руці. Вона суворо подивилася на тремтячий хвіст, потім на темне вікно й по-професорські підняла вказівний пальчик.

— Справа ясна, — авторитетно заявила вона. — Це Небесний Бом. Він з'їв наше світло і щойно проковтнув Баронову сміливість. Разом із хвостом.

— Та ні, сонечко, це просто гроза, — усміхнувся тато, намацуючи в темряві доньку, щоб обійняти. — Звичайне атмосферне явище. Хмари зіштовхнулися, закоротило електрику. Скоро полагодять.

— Тату, ти дитячий лікар, — поважно перебила Полінка, вперши руки в боки. — Ти вмієш лікувати коліна, кашель і коли забагато цукерок у животі. А тут потрібна магія вищого рівня! У пацієнта гостра грозобоязнь. Якщо ми зараз же не втрутимося, Небесний Бом забере наші солодкі сни!

Вона рішуче опустилася на коліна перед столиком і поплескала Барона по пухнастому заду, що стирчав назовні.

— Тримайся, хвостатик! Оголошую негайну Операцію "Солодкий сон"! Лікарю, за мною! — скомандувала вона татові.

Полінка закружляла кімнатою, як генерал перед битвою:

— Так, стільці — це вежі! Оцей плед — дах! Подушки неси сюди, всі, навіть великі! І ортопедичну теж!

Тато зітхнув, попрощався зі своєю подушкою й слухняно потягнув "будматеріали". За кілька хвилин посеред вітальні, під спалахи блискавок, виросла монументальна халабуда. Полінка обмотала її новорічною гірляндою на батарейках, і халабуда затишно замиготіла жовтими вогниками.

— Бароне, бігом у фортецю! — покликала дівчинка.

Пес недовірливо висунув голову з-під столу, оцінив масштаб архітектури і під черговий гуркіт грому на череві вповз усередину. Там він миттю згорнувся кренделем, поклав велику морду Полінці на коліна й зітхнув.

Але для повної перемоги над Небесним Бомом бракувало зброї. Полінка витягла зі своєї секретної коробки головний артефакт — силіконову кухонну лопатку, яку власноруч замотала рожевим серпантином і увінчала паперовою зіркою.

Тато, зрозумівши, що програє змагання зі спорядження, дістав із кишені халата медичний оглядовий ліхтарик, клацнув кнопкою й урочисто вручив доньці:

— Тримай, Верховна Феє. Це Промінь Сміливості. Пробиває будь-яку темряву.

Полінка спрямувала ліхтарик на стіну поряд. Тато спритно склав пальці — і на ній з'явився вухатий заєць. Він смішно ворушив вухами й намагався вкусити тінь від гірлянди. Полінка пирснула. За мить заєць перетворився на кудлатого собаку, який беззвучно "гавкав" на дощ.

Барон висунув носа з-під ковдри, нашорошив вуха й здивовано повів очима: це що за новий гість біля нашої халабуди? Страшна темрява раптом стала наметом із мультфільмами.

Тут у халабуду просунувся піднос, а за ним і мамина голова.

— Так, підпільники, я принесла секретну розробку, — прошепотіла вона, розставляючи горнятка, з яких пахло шоколадом. — Антигрозове зілля з протистраховими зефірками. А для нашого пацієнта — смаколик.

Смаколиком виявилася велика хрустка сушка. Барон, який до цього вдавав, що помирає від жаху, відреагував на звук ласощів із грацією крокодила — ХРУСЬ! — і сушки не стало. Полінка зробила ковток какао, залишивши на носі білу пінку, і поважно змахнула лопаткою-паличкою.

— Чуєш, Бароне? — зашепотіла вона, коли за вікном знову бабахнуло. — Це взагалі не Бом. Це просто гігантський Небесний Кіт. Він знайшов на кухні величезну банку сметани, наївся і тепер голосно-голосно муркоче від задоволення! А блискавки — то він очима підморгує, бо йому смачно.

Барон прислухався. Наступний грім уже не здався йому вибухом. Пес підвів голову й коротко, впевнено гавкнув у бік вікна. Це означало: "Чув тебе, котяро. Сметану залиш собі".

Коли небо знову посвітлішало від блискавки, уся компанія дружно заплескала в долоні, а Барон так заходився лупити хвостом по стінах, що ледь не завалив усю конструкцію зі стільців. Гроза офіційно програла.

За пів години злива вляглася до лагідного шепотіння по листю. Але вилазити з м'якої фортеці ніхто не збирався. Тато вже міцно спав, обійнявши свою ортопедичну подушку. Мама тихим голосом почала розповідати історію про пригоди Попелюшки, і Полінка, зарившись носом у теплу шерсть Барона, солодко заснула.

Вранці, коли Полінка прокинулася, на її долоні лежала рожева паперова зірочка — та сама, що вінчала лопатку-паличку.

Тато вже збирався на роботу. Полінка підбігла до нього, стала навшпиньки й урочисто поклала зірочку йому в кишеню халата.

— Це на щастя, тату. Якщо в лікарні стане страшно, потри зірочку, і вона допоможе. Це моє чаклунство. Я ж Верховна Фея!

Тато посміхнувся, доторкнувся до зірочки в кишені й поцілував доньку в маківку.

***

Рано-вранці в коридорі дитячої хірургії панувала лікарняна тиша. На лавці перед процедурним кабінетом сиділа маленька шестирічна дівчинка й так стискала плюшевого ведмедя, що аж пальці побіліли. Вона з острахом дивилася на зачинені двері, з-за яких долинало дивне гудіння апарата.

Тато-хірург присів поруч навпочіпки. Його халат був ідеально випрасуваний, а в кишені тихо сяяла рожева паперова зірочка — подарунок Полінки.

— Псс, — таємничо шепнув тато, киваючи на двері. — Чуєш, як гуде? Не бійся. Це зовсім не страшний апарат.

Дівчинка злякано підняла на нього очі.

— А що це?

— Це Великий Небесний Кіт прийшов на роботу, — усміхнувся тато, дістави з кишені свій ліхтарик. — Він наївся сметани й муркоче. Хочеш, дам тобі Промінь Сміливості? Він розганяє будь-яких лікарняних монстрів.

Дівчинка недовірливо взяла теплий ліхтарик, клацнула кнопкою й пустила яскравого зайчика просто на двері кабінету. Ведмедик у її руках трохи розслабився, а на обличчі вперше за ранок з'явилася усмішка.

Коли двері нарешті відчинилися, дівчинка віддала татові ліхтарик, зробила глибокий вдих, міцніше обняла ведмедика й ступила вперед.

— Я не боюся, — тихо, але впевнено сказала вона. — Я знаю секрет. Це просто Кіт муркоче. Великий-превеликий!

Тато усміхнувся їй услід. У його кишені, поруч із ліхтариком, тихо сяяла рожева зірочка — маленький подарунок від його Верховної Феї.

Листопад 2026